

מידות ה'ב – קינים א:א

פרק ה – משנה ב

מִן הַצָּפוֹן לְדָרוֹם מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וְחָמֵשׁ, הַכָּבֵשׁ וְהַמְזֻבָּח שְׁשִׁים וּשְׁתַּיִם.
מִן הַמְזֻבָּח לְטַבְעוֹת שְׁמוֹנֶה אַמּוֹת, מִקּוֹם הַטַּבְעוֹת עֶשְׂרִים וָאַרְבַּע, מִן
הַטַּבְעוֹת לְשִׁלְחָנוֹת אַרְבַּע, מִן הַשִּׁלְחָנוֹת וְלַנְּסִין אַרְבַּע. מִן הַנְּסִין לְכֶתֶל
הָעֶזְרָה שְׁמוֹנֶה אַמּוֹת, וְהַמּוֹתֵר בֵּין הַכָּבֵשׁ לְכֶתֶל וּמִקּוֹם הַנְּסִין:

פרק ה – משנה ג

שֵׁשׁ לְשָׁכוֹת הָיוּ בְּעֶזְרָה, שָׁלֹשׁ בַּצָּפוֹן וּשְׁלֹשׁ בַּדָּרוֹם. שְׁבַצְפוֹן, לְשַׁכַּת
הַמֶּלֶח, לְשַׁכַּת הַפְּרוּהָ, לְשַׁכַּת הַמְּדִיחִים. לְשַׁכַּת הַמֶּלֶח, שָׁם הָיוּ נוֹתְנִים
מֶלֶח לְקָרְבָן. לְשַׁכַּת הַפְּרוּהָ, שָׁם הָיוּ מוֹלְחִין עוֹרוֹת קִדְשִׁים, וְעַל גִּגֵּה הָיָה
בֵּית הַטְּבִילָה לְכַהֵן גָּדוֹל בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים. לְשַׁכַּת הַמְּדִיחִין, שָׁם הָיוּ
מְדִיחִין קִרְבֵי הַקִּדְשִׁים. וּמִשָּׁם מְסַבֵּה עוֹלָה לְגַג בֵּית הַפְּרוּהָ:

פרק ה – משנה ד

שְׁבַדְרוֹם, לְשַׁכַּת הָעֵץ, לְשַׁכַּת הַגּוֹלָה, לְשַׁכַּת הַגְּזִיִּת. לְשַׁכַּת הָעֵץ, אָמַר רַבִּי
אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב, שִׁכַּחְתִּי מֶה הֵיְתָה מְשֻׁמֶשֶׁת. אֲבָא שְׂאוּל אֹמֵר, לְשַׁכַּת
כָּהֵן גָּדוֹל, וְהִיא הֵיְתָה אַחֲרֵי שְׁתֵּיהֶן, וְגַג שְׁלִשְׁתָּן שָׁוָה. לְשַׁכַּת הַגּוֹלָה, שָׁם
הָיָה בּוֹר קְבוּעַ, וְהַגְּלָגֶל נָתוּן עָלָיו, וּמִשָּׁם מְסַפִּיקִים מַיִם לְכָל הָעֶזְרָה.
לְשַׁכַּת הַגְּזִיִּת, שָׁם הֵיְתָה סְנֵהֲדָרֵי גְדוֹלָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל יוֹשְׁבֵי וְדָנָה אֶת
הַכֹּהֲנָה, וְכֵהֵן שְׁנַמְצָא בּוֹ פְּסוּל, לוֹבֵשׁ שְׁחוּרִים וּמִתְעַטֵּף שְׁחוּרִים, וַיּוֹצֵא
וְהוֹלֵךְ לוֹ. וְשִׁלָּא נִמְצָא בּוֹ פְּסוּל, לוֹבֵשׁ לְבָנִים וּמִתְעַטֵּף לְבָנִים, נִכְנָס
וּמִשְׁמֵשׁ עִם אַחֲיוֹ הַכֹּהֲנִים. וַיּוֹם טוֹב הָיוּ עוֹשִׂים, שִׁלָּא נִמְצָא פְּסוּל בְּזָרְעוֹ
שֶׁל אֶהְרֹן הַכֹּהֵן, וְכַךְ הָיוּ אוֹמְרִים, בְּרוּךְ הַמְּקוֹם בְּרוּךְ הוּא, שִׁלָּא נִמְצָא
פְּסוּל בְּזָרְעוֹ שֶׁל אֶהְרֹן. וּבְרוּךְ הוּא, שֶׁבָּחַר בְּאֶהְרֹן וּבְבָנָיו לְעַמֵּד לְשֵׁרֵת
לְפָנֵי ה' בְּבֵית קִדְשֵׁי הַקִּדְשִׁים:

הדרן עלך מסכת מידות
מזל טוב!

מסכת קינים
פרק א – משנה א

חֲטָאת הָעוֹף נְעֻשִׁית לְמִטָּה, וְחֲטָאת בְּהֵמָה לְמַעְלָה. עוֹלַת הָעוֹף נְעֻשִׁית לְמַעְלָה, וְעוֹלַת הַבְּהֵמָה לְמִטָּה. אִם שָׁנָה בָּזָה וּבָזָה, פָּסוּל. סֵדֶר קָנִים כִּדּוּמָה הַחֹבֶבֶה, אֶחָד חֲטָאת וְאֶחָד עוֹלָה. בְּנִדְרִים וּנְדָבוֹת, כָּלֵן עוֹלוֹת. אֵיזֶהוּ נֶדֶר, הָאוֹמֵר הָרִי עָלַי עוֹלָה. וְאִיזוֹ הִיא נְדָבָה, הָאוֹמֵר הָרִי זֶה עוֹלָה. מֵה בֵּין נְדָרִים לְנְדָבוֹת. אֶלָּא שֶׁהַנְּדָרִים, מֵתוֹ אוֹ נִגְנְבוּ, חִיבִים בְּאַחֲרֵי־וְתָם. וּנְדָבוֹת, מֵתוֹ אוֹ נִגְנְבוּ, אֵין חִיבִים בְּאַחֲרֵי־וְתָן:

קינים א:ב – ב:א

פרק א – משנה ב

חטאת שנתערבה בעולה ועולה בחטאת, אפלו אחד ברבוא, ימותו כלם. חטאת שנתערבה בחובה, אין כשר אלא כמנין חטאות שבחובה. וכן עולה שנתערבה בחובה, אין כשר אלא כמנין עולות שבחובה, בין שהחובה מרבה והנדבה ממעטת, בין שהנדבה מרבה והחובה ממעטת, בין ששתיהן שוות:

פרק א – משנה ג

במה דברים אמורים, בחובה ובנדבה. אבל בחובה שנתערבה זו בזו, אחת לזו ואחת לזו, שתיים לזו ושתיים לזו, שלש לזו ושלוש לזו, מחצה כשר ומחצה פסול. אחת לזו ושתיים לזו, ושלוש לזו, ועשר לזו, ומאה לזו, המעט כשר, בין משם אחד, בין משני שמות, בין מאשה אחת, בין משתי נשים:

פרק א – משנה ד

ביצד משם אחד, לידה ולידה, זיבה וזיבה, משם אחד. משני שמות, לידה וזיבה. ביצד שתי נשים, על זו לידה ועל זו לידה, על זו זיבה ועל זו זיבה, משם אחד. משני שמות, על זו לידה ועל זו זיבה. רבי יוסי אומר, שתי נשים שלקחו קניהו בערוב, או שנתנו דמי קניהו לכהן, לאיזו שירצה כהן יקריב חטאת, ולאיזו שירצה כהן יקריב עולה, בין משם אחד, בין משני שמות:

פרק ב – משנה א

קו סתומה שפרח ממנה גוזל לאויר, או שפרח בין הפתות, או שמות אחד מהן, יקח זוג לשני. פרח לבין הקרבות, פסול ופוסל אחד כנגדו, שהגוזל הפורח, פסול ופוסל אחד כנגדו:

קנינים ב:ב – ב:ה

פרק ב – משנה ב

ביצד. שְׁתֵּי נָשִׁים, לְזוֹ שְׁתֵּי קָנִים וְלְזוֹ שְׁתֵּי קָנִים, פָּרַח מִזּוֹ לְזוֹ, פּוֹסֵל אֶחָד בְּהִלְיָתוֹ. חֶזֶר, פּוֹסֵל אֶחָד בְּחִזְרָתוֹ. פָּרַח וְחֶזֶר, פָּרַח וְחֶזֶר, לֹא הִפְסִיד כָּלום, שְׁאַפְלוּ הֵן מְעַרְבוֹת, אֵין פְּחוֹת מִשְׁתֵּים:

פרק ב – משנה ג

לְזוֹ אַחַת, לְזוֹ שְׁתֵּים, לְזוֹ שְׁלֹשׁ, לְזוֹ אַרְבַּע, לְזוֹ חֲמֵשׁ, לְזוֹ שֵׁשׁ, לְזוֹ שִׁבְעָה. פָּרַח מִן הָרֵאשׁוֹנָה לְשֵׁנִיָּה, לְשִׁלִּישִׁית, לְרִבִּיעִית, לְחֲמִישִׁית, לְשִׁשִּׁית, לְשִׁבְעִית, חֶזֶר, פּוֹסֵל אֶחָד בְּהִלְיָתוֹ וְאֶחָד בְּחִזְרָתוֹ. הָרֵאשׁוֹנָה וְהַשֵּׁנִיָּה אֵין לָהֶם כָּלום, הַשִּׁלִּישִׁית יֵשׁ לָהּ אַחַת, הָרִבִּיעִית יֵשׁ לָהּ שְׁתֵּים, הַחֲמִישִׁית יֵשׁ לָהּ שְׁלֹשׁ, הַשִּׁשִּׁית יֵשׁ לָהּ אַרְבַּע, הַשִּׁבְעִית יֵשׁ לָהּ שֵׁשׁ. פָּרַח וְחֶזֶר, פּוֹסֵל אֶחָד בְּהִלְיָתוֹ וְאֶחָד בְּחִזְרָתוֹ. הַשִּׁלִּישִׁית וְהָרִבִּיעִית אֵין לָהֶם כָּלום, הַחֲמִישִׁית יֵשׁ לָהּ אַחַת, הַשִּׁשִּׁית יֵשׁ לָהּ שְׁתֵּים, הַשִּׁבְעִית יֵשׁ לָהּ חֲמֵשׁ. פָּרַח וְחֶזֶר, פּוֹסֵל אֶחָד בְּהִלְיָתוֹ וְאֶחָד בְּחִזְרָתוֹ, הַחֲמִישִׁית וְהַשִּׁשִּׁית אֵין לָהֶם כָּלום, הַשִּׁבְעִית יֵשׁ לָהּ אַרְבַּע. וְיֵשׁ אוֹמְרִים, הַשִּׁבְעִית לֹא הִפְסִידָה כָּלום. וְאִם פָּרַח מִבֵּין הַמִּתּוֹת לְכָלם, הָרִי כָלם יָמוּתוּ:

פרק ב – משנה ד

קו סְתוּמָה וְקו מְפֹרָשֶׁת, פָּרַח מִן הַסְתוּמָה לְמְפֹרָשֶׁת, יִקַּח זוּג לְשָׁנִי. חֶזֶר, אוֹ שֶׁפָּרַח מִן הַמְפֹרָשֶׁת רֵאשׁוֹן, הָרִי כָלן יָמוּתוּ:

פרק ב – משנה ה

חֲטָאת מִיָּכֵן וְעוֹלָה מִיָּכֵן וְסְתוּמָה בְּאִמְצָע, פָּרַח מִן הָאִמְצָע לְצַדְדֵינוּ, אֶחָד הֶלֶךְ וְאֶחָד הֶלֶךְ, לֹא הִפְסִיד כָּלום, אֶלֶּא יֹאמֶר, זֶה שֶׁהֶלֶךְ אֶצֶל חֲטָאוֹת, חֲטָאת. וְזֶה שֶׁהֶלֶךְ אֶצֶל עוֹלוֹת, עוֹלָה. חֶזֶר לְאִמְצָע, הָאִמְצָעִים יָמוּתוּ, אִלוֹ יִקְרְבוּ חֲטָאוֹת, וְאִלוֹ יִקְרְבוּ עוֹלוֹת. חֶזֶר אוֹ שֶׁפָּרַח מִן הָאִמְצָע לְצַדְדֵינוּ, הָרִי כָלן יָמוּתוּ. אֵין מְבִיאִין תּוֹרִין כְּנֶגֶד בְּנֵי יוֹנָה, וְלֹא בְּנֵי יוֹנָה כְּנֶגֶד תּוֹרִין.

כִּיצַד. הָאִשָּׁה שֶׁהִבִּיָּאָה חֲטָאתָה תּוֹר, וְעוֹלָתָה בֶן יוֹנָה, תִּכְפַּל וְתִבִּיא
עוֹלָתָה תּוֹר. עוֹלָתָה תּוֹר, וְחֲטָאתָה בֶן יוֹנָה, תִּכְפַּל וְתִבִּיא עוֹלָתָה בֶן יוֹנָה.
בֶּן עֲזַאי אוֹמֵר, הוֹלֵכִין אַחֲרֵי הָרִאשׁוֹן. הָאִשָּׁה שֶׁהִבִּיָּאָה חֲטָאתָה וּמִתָּה,
יָבִיאוּ הַיּוֹרְשִׁין עוֹלָתָה. עוֹלָתָה וּמִתָּה, לֹא יָבִיאוּ הַיּוֹרְשִׁין חֲטָאתָה:

קִינִים ג:א – ג:ד

פרק ג – משנה א

בְּמֵה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בָּכֶן נִמְלָד. אֲבָל בָּכֶן שְׂאִינוּ נִמְלָד, אַחַת לָזוּ
וְאַחַת לָזוּ, שְׁתֵּים לָזוּ וּשְׁתֵּים לָזוּ, שְׁלֹשׁ לָזוּ וּשְׁלֹשׁ לָזוּ, עָשָׂה כָּלן לְמַעַלָּה,
מִחֻצָּה כָּשֶׁר וּמִחֻצָּה פְּסוּל. כָּלן לְמַטּוֹ, מִחֻצָּה כָּשֶׁר וּמִחֻצָּה פְּסוּל. חֻצִּים
לְמַעַלָּה וְחֻצִּים לְמַטָּה, אֵת שְׁלֹמְעֵלָה, מִחֻצָּה כָּשֶׁר וּמִחֻצָּה פְּסוּל, וְאֵת
שְׁלֹמְטָה, מִחֻצָּה כָּשֶׁר וּמִחֻצָּה פְּסוּל:

פרק ג – משנה ב

אַחַת לָזוּ, וּשְׁתֵּים לָזוּ, וּשְׁלֹשׁ לָזוּ, וְעֶשֶׂר לָזוּ, וּמֵאָה לָזוּ, עָשָׂה כָּלן לְמַעַלָּה,
מִחֻצָּה כָּשֶׁר וּמִחֻצָּה פְּסוּל. כָּלן לְמַטּוֹ, מִחֻצָּה כָּשֶׁר וּמִחֻצָּה פְּסוּל. חֻצִּין
לְמַעַלָּה וְחֻצִּין לְמַטּוֹ, הַמְרֵבָה כָּשֶׁר. זֶה הַכֶּלֶל, כָּל מְקוֹם שְׂאֵתָה יָכוֹל לְחַלֵּק
אֵת הַקִּנִּין וְלֹא יִהְיֶה מִשְׁלֵל אִשָּׁה אַחַת, בֵּין מְלַמְעֵלָן בֵּין מְלַמְטָן, מִחֻצָּה כָּשֶׁר
וּמִחֻצָּה פְּסוּל. כָּל מְקוֹם שְׂאִין אֵתָה יָכוֹל לְחַלֵּק אֵת הַקִּנִּין עַד שִׁיְהוּ מִשְׁלֵל
אִשָּׁה אַחַת, בֵּין מְלַמְעֵלָן בֵּין מְלַמְטָן, הַמְרֵבָה כָּשֶׁר:

פרק ג – משנה ג

חֻטָּאת לָזוּ, וְעוֹלָה לָזוּ, עָשָׂה כָּלן לְמַעַלָּה, מִחֻצָּה כָּשֶׁר וּמִחֻצָּה פְּסוּל. כָּלן
לְמַטּוֹ, מִחֻצָּה כָּשֶׁר וּמִחֻצָּה פְּסוּל. חֻצִּין לְמַעַלָּה וְחֻצִּין לְמַטּוֹ, שְׁתֵּיהֶן פְּסוּל,
שְׂאֵנִי אֹמֵר, חֻטָּאת קְרֵבָה לְמַעַלָּה וְעוֹלָה לְמַטּוֹ:

פרק ג – משנה ד

חֻטָּאת וְעוֹלָה וְסִתוּמָה וּמִפְרָשֶׁת, עָשָׂה כָּלן לְמַעַלָּה, מִחֻצָּה כָּשֶׁר וּמִחֻצָּה
פְּסוּל. כָּלן לְמַטָּה, מִחֻצָּה כָּשֶׁר וּמִחֻצָּה פְּסוּל. חֻצִּין לְמַעַלָּה וְחֻצִּין לְמַטּוֹ, אִין
כָּשֶׁר אֶלָּא סִתוּמָה, וְהִיא מִתְחַלֶּקֶת בֵּינֵיהֶן:

קינים ג:ה – ג:ו

פרק ג – משנה ה

חטאת שנתערבה בחובה, אין כשר אלא מנין חטאת שבחובה. חובה שנים בחטאת, מחצה כשר ומחצה פסול. וחטאת שנים בחובה, המנין שבחובה כשר. וכן עולה שנתערבה בחובה, אין כשר אלא מנין עולות שבחובה. חובה שנים בעולה, מחצה כשר ומחצה פסול. עולה שנים בחובה, המנין שבחובה כשר:

פרק ג – משנה ו

האשה שאמרה, הרי עלי קן כשאלד זכר, ילדה זכר, מביאה שתי קנים, אחת לנדרה ואחת לחובתה. נתנתם לכהן, והפיהו צריף לעשות שלש פרידים מלמעלן ואחת מלמטון. לא עשה כן, אלא עשה שתיים למעלן ושתיים למטון ולא נמלך, צריכה להביא עוד פרידה אחת, ויקריבנה למעלן, ממין אחד. משני מינין, תביא שתיים. פרשה נדרה, צריכה להביא עוד שלש פרידים, ממין אחד. משני מינין, תביא ארבע. קבעה נדרה, צריכה להביא עוד חמש פרידים, ממין אחד. משני מינין, תביא שש. נתנתם לכהן ואין ידוע מה נתנה, הלך הפהו ועשה ואין ידוע מה עשה, צריכה להביא עוד ארבע פרידים לנדרה, ושתיים לחובתה, וחטאת אחת. בן עזאי אומר, שתי חטאות. אמר רבי יהושע, זה הוא שאמרו, כשהוא חי קולו אחד, וכשהוא מת קולו שבעה. כיצד קולו שבעה. שתי קרניו, שתי חצוצרות. שתי שוקיו, שני חלילין. עורו, לתף. מעיו, לנבלים.

בני מעיו, לכנורות. ויש אומרים, אף צמרו לתכלת. רבי שמעון בן עקשיא אומר, זקני עם הארץ, כל זמן שמזקינין, דעתן מטרפת עליהן, שנאמר (איוב יב), מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח. אבל זקני תורה אינן כן, אלא כל זמן שמזקינין, דעתן מתישבת עליהן, שנאמר (שם), בישישים חכמה וארץ ימים תבונה:

סליק מסכת קינים! הדרן עלך סדר קדשים!

הדרו עלך סדר קדשים והדרך עלן, דעתן עלך סדר נויקין ודעתך עלן. לא נתנשי מינד סדר נשים ולא תתנשי מינן, לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי יהי רצון מלפניך אלוקי ואלוקי אבותינו שתהא תורתך אומונתנו בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא. חנינא בר פפא, רמי בר פפא, נחמן בר פפא, אחאי בר פפא, אבא בר פפא, רפרם בר פפא, רכיש בר פפא, סורחב בר פפא, אדא בר פפא, דרו בר פפא. הערב נא ה' אלקינו, את דברי תורתך בפנינו ובפיפיות עמך בית ישראל, ונהיה אנחנו כולנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל, כולנו יודעי שמך ולומדי תורתך. מאיבי, תחכמני מצותך: כי לעולם היא לי. יהי לבי תמים בחקיך למען, לא אבוש לעולם, לא-אשכח פקודיך: כי בס, חייתני. ברוך אתה ה' למדני חקיך. מודים אנחנו לפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש, ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות. שאנו משכימים והם משכימים אנו משכימים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים. אנו עמלים והם עמלים. אנו עמלים ומקבלים שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר. אנו רצים והם רצים. אנו רצים לחיי העולם הבא, והם רצים לבאר שחת. שנאמר: ואתה אלקים, תורדם לבאר שחת--אנשי דמים ומרמה, לא-יחצו ימיהם, ואני, אבטח-בך. יהי רצון מלפניך ה' אלקי, כשם שעזרתני לסיים סדר קדשים, כן תעזרני להתחיל מסכתות וספרים אחרים ולסיימם, ללמוד וללמד, לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה, וזכות כל התנאים ואמוראים ותלמידי חכמים יעמוד לי ולזרעי שלא תמוש התורה מפני ומפי זרעי עד עולם. ויתקיים בי: בהתהלכך, תנחה אתך, בשכבך תשמר עליך; והקיצות, היא תשיחך. כי-בי, ירבו ימיך; ויוסיפו לך, שנות חיים ארך ימים, בימינה; בשמאולה, עשר וכבוד. ה' עז לעמו יתן; ה', יברך את עמו בשלום.

יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא די הוא עתיד לאתחדתא, ולאחיאה מתיא, ולאסקא יתהון לחיי עלמא, ולמבנא קרתא די ירושלם, ולשכללא היכלה בגוה, ולמעקר פולחנא נוכראה מן ארעה, ולאיתבא פולחנא די שמיא לאתרה, וימליך קודשא בריך הוא במלכותה ויקרה בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל, בעגלא ובזמן קריב, ואמרו אמן יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא. יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקדשא בריך הוא. לעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא. ואמרו אמן. יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים עלינו ועל כל ישראל. ואמרו אמן: עושה שלום במרומינו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

מזל טוב!